

Jak jsem lovil zločince

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti, šli jste někdy sami potmě po městě? A báli jste se? Já teda vždycky strašně moc. A měl jsem k tomu obzvlášť dobrý důvod. Kdo u nás byl, víte, že k vratům do zahrady u nás vede opuštěná, neosvětlená cesta kolem vlakových kolejí. Z jedné strany plot, z druhé příkop a křoví, že by se v něm schovalo ne jeden, ale přinejmenším deset lupičů. Což o to, říkáte si, však jedeš, chlapče, autem, tak se zamkneš, přišlápneš plyn, a ujedeš. Jenomže to má jeden háček. Musel jsem vždycky z auta vylézt a otevřít si vrata. Nikde nikdo, tma, ticho, v dálce štěká pes. A to vždycky točím očima kolem dokola hlavy, jestli se někde něco nešustne. Párkrát už mi takhle způsobila infarkt kočka nebo praštěný kos od sousedů, který tam má hnízdo a vždycky na člověka vyletí. Až jednou...

... zajíždím takhle autem na cestu k zahradě. Kužely světel prořizly tmu a tu se v dálce něco zablesklo. Mrňavý bílý bod přeletěl asi metr nad zemí vlakové koleje a zmizel v křoví u cesty. Hm, už jsem asi přepracovaný, vidím bludičky nebo co, myslím si. A tu mi to najednou došlo. To nebyla žádná halucinace, to byla odrazka na batohu nebo bundě nebo tak! Někdo se tam schovává v křoví! A zrovna naproti naší zahradě!! Přijel jsem k vratům a vrhl pohled do křoví. Skutečně! Nějaké dvě tmavé postavy se tam krčily v křoví, sotva byly vidět. Lupiči! Pomóc, co budu dělat? Mozek horečně pracoval. Zastavím - přepadnou mě. Okradou mě. Zmlátí mě. Ne, nikdy, nedám svou kůži lacino. Přišlápl jsem plyn, temnou cestu plnou děr jak po granátech projel rychleji než formule jedna a vyjel zase na silnici. Tam jsem v bezpečí silničního provozu vytáhl proti všem dopravním předpisům telefon a zavolał taťkovi, který si lebedil doma. Tou dobou jsme ještě měli velkého psa. Sice dobráka, ale měl skvělou výhodu. Jak viděl někoho cizího, hned k němu vyrazil zázračnou rychlostí s tlamou otevřenou. Sice se chtěl mazlit a dotyčného oslintat, ale spoléhal jsem na to, že to lupiči nevědí. Bleskově jsem taťkovi vysvětlil situaci a ten stylem plížením vpřed, se psem a vzduchovkou, vyrazil na přepadovou akci do zahrady.

Takovou akci jsem si samozřejmě nemohl nechat ujít. Utěšil jsem se myšlenkou, že jdu taťkovi pomoci, ne kibicovat čili očumovat, zatímco svede udatnou bitvu s dvěma zločinci, zhasnul světla a samospádem z malého kopečka, abych nebyl ve tmě vidět ani slyšet, vjel zpátky na cestu k zahradě. Dvě temné postavy vrahounů nám stály za vraty a horečně tam cosi chystaly. Oni tam snad dávají bombu! A pak mi to došlo.

Tsss, tsss, spreje rejdivy po vratech jak divé. A ještě tady čmáranici! Žádní lupiči, sprejeři! Páni, takový triumfální pocit už jsem dlouho nezažil. Oni se v tom křoví schovávali ne proto, že na mě číhali, oni se schovávali přede mnou! Chachá. V té chvíli se najednou odkudsi objevila odvaha, hrdinství, statečnost, která se asi při jízdě autem zapoměla někde v kufru, a skočila na mě. Však já vám ukážu, neřádi. Potichounku jsem se zhasnutým motorem ujel polovinu vzdálenosti a zastavil ve stínu pod velkým ořechem. Tmavé auto ve stínu sprejeři vůbec neviděli, a čmárali dál o sto šest.

A pak se vrata rozletěly, vyřítíl se obrovský štěkající pes, nadávající taťka a pro efekt vystřelil ještě ze vzduchovky, podotýkám nenabitě. Ale rána to byla pořádná. Takové přivítáníčko sprejeři nečekali! Totálně zaskočení, šokování a vystrašení zahodili spreje a hledali spásu v olympijském běhu na 100 metrů. Druhé místo obsadil pes, třetí statečný taťka. Naštěstí sprejeři vyrazili přesně směrem, kde jsem stál já. Cha, moje chvíle. Oba padouši názorně dokazovali, že strach zatemňuje smysly, protože třímetrové auto uviděli teprve, když jsem rožnul těsně před nimi světla a vyrazil proti nim. Panika obou mladíků dosáhla závratných rozměrů. Oba provedli úhybný manévr, leč nevhodným směrem, srazili se, zamotali, bleskově sebrali, skočili do vlakových kolejí a upalovali přes pole jak Zátopek. Doma jsme pak slavili velké vítěství, statečný artrotický pes, který pak 2 dny nemohl pořádně chodit, dostal plnou miskou granulí a celovečerní škrábání a tak dále a tak dále.

Tak jsem rád, že mám taťku, který byl nablízku, když bylo potřeba. Ale nejenom na rodiče se můžeme spolehnout, když jsme v úzkých. I tam, kde rodiče nejsou, je s námi Pán Bůh a chrání nás, stačí vzít modlitební telefon a zavolat o pomoc. Misionáři by vám o tom mohli říct mnohem víc příběhů a lepších než já. Vždyť Pán Bůh slibuje: Žalmy 91:11 On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Anebo jinde: Žalmy 121:3 Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedřime ten, jenž tě chrání. To je, panečku, zaslíbení! Lepší než 10 hlídacích psů.